

Tunnelvisie

Laatst trainde ik een groep uit het zuiden van het land en één van de deelnemers was zwart. Dat moest ie goed horen van de anderen die hun `geweldige` humor op hem loslieten. Ze kenden elkaar goed en hij bezat genoeg humor om hun humor weer te pareren. Op een gegeven moment werd hij ernstig en zei dat negentig procent van zijn collega's regelmatig racistische opmerkingen maken. Daar werd meteen weer over gegrapt en men ging in de verdediging dat ze ook zoveel gekleurde types tegenkwamen die van alles uithaalden. Op dat moment dacht ik: nu moet ik ingrijpen.

Ik vertelde over de keer dat ik op straat fietste en dat plots een autodeur tegen me aan sloeg. Ik vloog de hele straat over naar de overkant. Vier Marokkaanse jongens renden uit de auto. Ze vroegen: "Mevrouw, sorry wat spijt me dat... hoe is het met u? Moeten we u naar het ziekenhuis brengen? Probeer u eens te staan?" Ze hielpen me voorzichtig overeind en ik trilde als een rietje. Er kwam een oudere Marokkaanse man bij en vroeg "wat doen die jongens?" Ik stelde hem gerust dat ze heel lief waren en ze brachten me naar huis. Later vertelde ik het aan een groep politiemannen. Ze reageerden "Ze waren zeker bang dat je ze zou aanklagen..." Tja, zo schiet het niet op. Als je alleen gericht bent op dat 'ze' alles vanuit een negatief daglicht doen. Zo ken ik er nog een paar... De man was duidelijk blij dat ie wat hulp kreeg en knikte me toe en pakte later mijn hand. Laten we opletten voor onze eigen tunnelvisies en open blijven.

Een andere Marokkaanse man zei na een gezellige training met zes moslims teleurgesteld: "Wij werken samen met een flink aantal Marokkanen, Turken en Nederlanders. We kunnen heel goed met elkaar opschieten maar ik schrik als ik op facebook zie dat de meesten Wilders stemmen."

Een vrouw plaatste negatieve verhalen over vluchtelingen en we kregen een correspondentie op facebook. Later liet ze me weten dat ze zich had aangemeld om vrijwillig met vluchtelingen te willen werken. Ze was verbijsterd hoe hartelijk en dankbaar ze waren en dat ze echt voor een afschuwelijke oorlog waren gevlucht. Ze kreeg een totaal ander beeld. Dat stemt me dankbaar. Deze vrouw was zo moedig om haar mening te herzien en kennis te maken met de mensen waar ze eerst niets van moest hebben.

Moet denken aan de conciërge van een school waar ik ooit werkte. Hij vertelde elke dag dat hij zo'n hekel aan vrouwen had. Na een tijdje vroeg ik: "Ben je misschien homo?" en hij werd woedend. Dat ging 'm nou weer te ver. En ik heb al eerder een verhaal geschreven over de man die tegen mijn moeder zei dat hij zo'n hekel had aan Joden... en zo hebben we allemaal vooroordelen over elkaar tot we elkaar beter leren kennen. Zelf had ik vroeger een zeer negatief beeld van mannen en dat liet ik weten ook.. Boze blik... en negeerde ze meestal totaal. Mijn tunnelvisie... mijn beeld was zo beperkt en we bevestigden elkaar en onszelf er steeds meer in. Dus ik weet heel goed hoe het voelt een beperkte blik te hebben. Ik werd er niet gelukkig van. Ook dat vertelde ik aan de groep en daar moesten ze erg om lachen. Door al die witte boorden criminaliteit zouden mensen denken dat, net als mijn moeder dacht, alle zakenmensen over lijken gaan... maar ja dat blijkt ook niet waar te zijn. Gelukkig ben ik genezen maar ik hou mezelf wel in de gaten.

